

GERARD VAN DEN BOOMEN

In het museum

Naakter kon zij niet zijn
de vrouw in een lange
bruine bontmantel,
haar blonde hoofd verborgen
in een dikke bontkraag,
haar voeten gestoken
in bontlaarsjes,
wandelen op de expositie
van Corneille's naakten.

Zij was nauwelijks te zien,
maar naakter kon zij niet zijn.

Hotelbed

Iedereen heeft erin geslapen,
de jonge vrouw,
de moordenaar,
de overspelige,
de levensmoede,
de dominee,
de bejaarde.

Monument van onaandoenlijkheid
het in zichzelf besloten hotelbed,
vol anonieme levens,
die elkaar niet verraden.
Nu slapen wij erin,
jij en ik.

Na mijn dood

Ik ben dood. Het is eindelijk gebeurd.
Hoe vaak was ik er niet bang voor.
Nu heb ik mijn laatste adem uitgeblazen.
Het lijden is geleden. Ik voel niets meer.

Mijn nabestaanden zijn geschokt.
'Treur maar niet,' zou ik willen zeggen.
Maar dat kan ik niet en ze horen me ook niet;
ze zijn druk met rouwkaarten en bloemen.

Vaak heb ik dat gedaan voor anderen.
Nu zij voor mij en ik betrap me erop,
dat ik denk: 'Belachelijk al die drukte.'
Ook: 'Ik had graag nog wat langer geleefd.'
Langzaam wen ik aan het dood zijn.
Het aardedonker wordt wat lichter.
Het val best mee. Het is hier rustig.
Laat ik maar een poosje blijven.

Haiku's

een jonge schoonheid
fietst mij razend snel voorbij
op een oma-fiets

haar haren deinen
als een kudde lammeren
in de zwoele wind

in ieders lichaam
een hartelijke motor
die jaren meegaat

in het spiegelen
water van de stadsgrachten
waggelen huizen

het bospad kronkelt
langs de kronkelende beek
dus ook ik kronkel

een glimworm licht op
in het vallende duister
de natuur knipoogt

het corpus christi
blootgesteld aan weer en wind
bladdert langzaam af

Tien haiku's voor haar

suisende stilte
in de witte woonkamer
rondom ons tweeën

wat is zij ver weg
nu haar geheugen vervliegt
dichtbij maar ver weg

ik heb de dagen
op het eind van mijn leven
aan haar toegewijd

haar smalle handen
dragen het erezegel
van de ouderdom

na negentig jaar
brak zij bij een val haar heup
zij wordt steeds brozer

mijn vrouw gaat op stap
en ik wandel met haar mee
achter de rolstoel

in gedempte lamplicht
als kroon op vele jaren
glanst haar grijze haar

ik lig hier zij daar
een meter tussenruimte
kilometers breed

haar handen dwalen
over dekens en lakens
zij is de weg kwijt

langzaam dooft haar geest
elke dag een beetje meer
maar zij blijft stralen